

מישיבת הנורא

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לנו וחי נאמן
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 88-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

דיבורים מלב אל לב
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

להתחיל מיאלףי

מכת מחץ נוראה כזו, אשר המח אינו מסוגל להכיל כיצד קם התנא הקדוש והנורא רבי עקיבא, התנער מאפרו, ובכוחות מחודשים ואומץ ובורה אילעיים שלא מעלמי הדין, התחיל שוב מ'אלף, כאילו לא היה...

כאילו לא היה ראש ישיבה אשר עשרות אלפים מציייתים לכל הגה היוצא מפיו, כאילו לא היה מלך בגדוד של גדולים וענקים אשר כל התורה הייתה צריכה לעבור דרכם לדורות הבאים.

עכשיו יושב הוא כמלמד דרדקי בכתה של חמשה תלמידים, וחוזר לבראשית...

דווקא החזקת מעמד כזו, מזה היה ההמשך של מסירת התורה לכל הדורות, ללמד כמה סבלנות והמתנה בעקשנות דקדושה צריך כל אחד לסגל לעצמו, גם אחרי נפילה גרועה ביותר, אל יתיאש לעולם ויתחיל שוב ושוב.

* * *

כי הנה רבי עקיבא דרש על הפסוק "בבוקר זרע וזרעך ולערב אל תנח ידך": אם העמדת תלמידים בחכמות - העמד תלמידים בוקנותי! והוא, עצמו, אשר קיים דבר קדשו באופן הנעלה והנשגב ביותר...

...הנהגה נאצלת זו בה נהג רבי עקיבא, מוכיחה על כוח אדיר של התחזקות ועמידה

בגבורה למעלה מגדר אנושי בכל הזמנים והמצבים...

...לאחר האסון הגדול הזה, לא נח רבי עקיבא ולא שקט, וכל-שכן שלא נפל לזרועות האויש, אלא קיים תפקידו באמונה ובשלימות, שלא חשב על הצלחה, כי אם על העשייה, וקיים בנפשו מה שדרש על הפסוק "ולערב אל תנח ידך", והלך להעמיד תלמידים חדישים בוקנותו, ומצא חמישה תלמידים מוכשרים ושנה להם. ובודאי שוקקים לכוחות גבורה למעלה מדרך הטבע להתחיל מחדש עם חבורה ועזרה של חמישה תלמידים לאחר הצלחה כה גדולה של כ"ד אלף תלמידים.

אולם כפי שרואים בסוף, הרי דייקא חמישה תלמידים אלו שרבי עקיבא לימדם לעת וקנותו, לאחר כל החורבן הנורא - דוקא תלמידים אלו האירו את העולם בתורתם, ומהם נמשכה התורה שבע"פ עד היום הזה, והם: רבי מאיר, רבי שמעון בן יוחאי, רבי יהודה ב"ר אלעאי, רבי אלעזר בן שמעון ורבי יוסי.

(לקט אמרים ח"ב מאמר 'העבר אין')

זכה דורנו 'זור דעה' להיות מושפע במוצרי "אינסטנט", מורגלים אנו יותר ויותר ע"י פלאי הטכנולוגיה לראות תוצאות בבחינת "אשר לא עמל בו ולא גדלו".

הרצון והשאיפה של כל אחד, הולך וגדל מיום ליום, להגיע לסיודר ענינים ופתרון בעיות ע"י נוסחת פלא מהירה, "זבנג וגמרנו", "הולך הולך, לא הולך אז לא".

פיתוחי הטכנולוגיה המתקדמים בצעדי עוג מבעיתים, הרגילו את צעירי דורנו לפעול דברים ע"י בחי של 'אמירת שם' וממש כחד מקמאי יכול היום כל צעיר מגודל, לפעול גדולות ונצרות ואותות ומופתים ע"י מאמר פיו בלבד...

פחד פחדים, עדיף היה, אילו היו אלו הלצות בלבד, אך מה יעשה הבן ולא יחטא כאשר חדשים לבקרים מתרבים כלים מכלים שונים אשר 'מורים את מוריהם' מאלפים בינה את הדור הצעיר. לא פלא ש'עם הארץ' בימינו - המדמה עצמו לת"ח - 'אימת שבת עליו', פשוט בשבת אין לו גשה לחברותא הטכנולוגי המסייע לו בכתיבת פסקותיו והלכתיות...

* * *

ימים קדושים אלו ימי ספירת העומר, מהותם ומשמעותם הפנימית הם תרופה ומוזר לענין זה, בימים אלו לומדים אנו כי הדרך להגיע לאושר ולהצלחת הנפש היא דייקא ע"י המתנה וצפייה.

כלל ישראל היו שרויים במצרים במ"ט שערי טומאה, וע"י שהמתינו ויחילו לישועות ה' ע"י ספירת עוד יום ועוד יום בהשתוקקות וגעגועים לקבלת התורה זכו להגיע לדרגה הנשגבה של "פנים בפנים דיבר ה' עמכם"!!!

וביותר נלמד ענין זה מהתנא הקדוש רבי עקיבא. שהרי בימים אלו אנו אבלים על הסתלקותם של י"ב אלף זוגות תלמידי רבי עקיבא.

געוואלד! הנוכל לשער גדול ממדי האסון הנורא הזה, הנוכל לתאר את עוצם הכאב והמכה הקשה, אחרי שנים של השקעה, עשרות, עשרות שנים של גידול וטיפוח, יגיעה וטרחא שאין לשער ולתאר, ובבת אחת הכול ירד לטמיון...

חז"ל הקדושים מעידים שלאחר פטירת תלמידי רבי עקיבא היה העולם שמם!

- שאלה • בעת האסון הנורא שנספו המ"ה קדושים במירון הייתי בין החיים ובין המתים והרגשתי שנישמת מתקצרת ומתוך מצוקה עשיתי פעולות להינצל וממש דרכתי ודחפתי אנשים מסביבי ובטוחני שמחמתי נפגעו אנשים ומי יודע אם לא היה לי חלק במיתת הקדושים אשר בארץ, ונפשי בשאלתי אם אפשר לכפר על כך ובאיזה אופן?

תשובה: במצבים כאלו אי אפשר לדון את האדם, ועלינו להאמין באמונה שלימה שכך גזרה חכמתו יתברך והסיבה שנצלת ואחרים נספו הוא בהשגחה פרטית שאינה תלויה ביד האדם כלל. הבלבולים בענין זה הם אך מעשה בעל-דבר להטריד אותך מלמלא את תפקידך בעולם ואין בהם שום תועלת, העיקר מה שמוטל עליך הוא להודות להש"ת על הצלתך ולא להטריך עצמך במחשבות אלו.

- שאלה • בכל זאת, מה יש לי לעשות לתיקון הדבר?

תשובה: תלמד בכל יום פרק משניות לטובת נשמתם, ולכה"פ משנה אחת.

- שאלה • במשך כל החיים?!

תשובה: אם תעשה זאת כל החיים, זה ירדוף אותך בלי הפסק, לכן תעשה כך ג' חדשים ותו לא.

והעיקר שתדע שזה היה מן השמים וכל מי שלא היה בכלל הגזירה נשאר בארץ החיים וכל המחשבות הללו הם מעשה בעל דבר ואין בהם שום תועלת.

דבוק בהשי"ת כ"ד שעות

מתוך שיחה בסעודת נעילת החג - שביעי של פסח תשפ"ו

מספר לרבי יודאלע על קדושתו של רבי שמואל, לכן היה נותן לי תמיד מעות בעבורו.

אני זוכר שבשעה שנסתלק רבי שמואל הייתי שם בביתו, אמרה אשתו 'לא עבר עליך יום שלא דיברת מיום ההסתלקות'.

הוא הסתלק מתוך שמחה, הנה הנה הולכים 'הביתה'...

כי הוא זכה להכין את עצמו כראוי...

האמונה של כלל ישראל מתחיל בחג הפסח, איך זוכים להתחדש באמונה.

העצה הפשוטה היא אמונה, והאמונה מתבטאת אם בהודאה והלל אם בתפילה ותחנונים...

שמעתי שפעם היתה הנהגה ישנה לומר כל ספר התהילים בשבת לפנות בוקר. עי"ז יש שבת אחרת לגמרי.

איך יוכל אדם להתחזק באמונה כשהוא נמצא בזמן של חושך, פעמים שאין יכול לפתוח את פיו אפילו לומר תהילים?

ראיתי אצל אנשי שלומינו, שהיו מצבים שהיו חוזרים ומשננים רק פסוק אחד הרבה פעמים, אפילו שמונה שעות ברציפות.

כשמגיע פסוק מיוחד שהוא מרגיש שזה 'בעבור', יחזור עליו הרבה פעמים. כשאדם מרגיש חיות באותו פסוק, אינו נמאס עליו כלל, אדרבה זה מקרב אותו יותר ויותר להקב"ה...

זכורני שהייתי פעם במצב שלא יכלתי ללמוד גמרא בשום אופן, ישבתי ולמדתי ספר 'עין יעקב', והיה לי מזה תועלת נפלאה מאד.

פעם התביישו ללמוד 'עין יעקב'. לא צריך להתבייש. זהו ספר של אגדות חז"ל מפי התנאים והאמוראים, ומרוויחים הרבה מאד מזה.

עוד רווח יש בזה, שבזה יוכל גם לחזק אנשים אחרים, מתוך הלשונות של אגדות חז"ל.

ולכן צריך אדם לכל הפחות פעם אחד בחייו ללמוד כל ספר 'עין יעקב', יוכל לקבל מזה הרבה מאד רווחים...

היום ב'שביעי של פסח' היארציט של רבי שמואל שפירא, אנו רוצים לשמוע איזה דבר שנוכל ללמוד ממעשיו הטובים?

עשרים וארבע שעות במעט לעת, היה עובד את השי"ת. כל לילה, היה עורך 'תיקון חצות' בכותל המערבי.

הרבי הבית ישראל מגור ע"ה, היה לפעמים יוצא לטייל באמצע הלילה, והיה דרכו להכנס אל הכותל, ולגשת עד הפינה שרבי שמואל שפירא אומר תיקון חצות, והיה מסתכל עליו. הפינה שלו היה בסוף הכותל. ותמיד היה ניגש עד אליו. וכמה פעמים שהזכירו לפניו שם חולה לתפילה, היה שולח להזכיר שם החולה אצל רבי שמואל שפירא.

רבי שמואל היה דוגמא של מעלה, יהודי שהיה דבוק בהקב"ה עשרים וארבע שעות במעט לעת, מעולם לא דיבר דבר בטל, תמיד עסק בתפילה ותורה, ואם היה מדבר איזה דבר, היה זה רק מהתכלית ומהקדושה.

אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו להכיר אדם כזה.

בכל ליל שבת אחר הסעודה, היה אבי ע"ה שולח אותי לבית רבי שמואל שפירא, ר' שמואל היה לומד עימי כמה שורות בליקוטי מוהר"ן והיה מבארם במשך שעה שלימה, בדבריו הרחיב לבאר מה נכלל בכל שורה בליקוטי מוהר"ן.

הוא היה מופשט לגמרי מהעוה"ז, או היה מחנך את בניו למעשה.

היה לומד עם כל אחד מבניו בכל יום ויום, לא רק עם הבנים אלא גם עם הבנות היה מדבר בכל יום מצניעות ואידישקייט, בכל יום ויום היה מדבר עם כל אחד מילדיו. ועם כל זה היה דבוק בעבודתו שלו.

וב"ה הוא זכה להקים דור נאה מאד.

רבי שמואל היה מופלג בדורו בשמירת עיניים. אפילו בתוך ביתו היה שומר עיניו.

רבי יודעלע (הורביץ מדזיקוב) ע"ה, היה שולח עימי מעות עבור רבי שמואל. כפי הנראה משום שרבי אשי ניהוזה היה

וספרתם לכם

עבודת האדם התמידית היא, להיות דבוק תמיד במחשבות של קדושה, וברצונות של קדושה; וממילא "באתר דאתדבק בר-נש בהאי עלמא הכי אתדבק בעלמא דאתי". ובי"ה יש ספרים קדושים היודעים לכוון את האדם להגיע למחשבות ורצונות קדושים כאלו, וכמו רביה"ק אשר הירבה לדבר בספריו מרצונות, מרצונות קדושים, כי זה כל האדם.

ובשם הבעש"ט הק' מובא, שכל רגע שהאדם רק לא חושב מהקב"ה (מי מדבר אם חושב מחשבות רעות ח"ו) זה נקרא חורבן. ועל הגמרא (ברכות ג.) 'אין נכנסין לחורבה' מובאת אימרה: אל תכניס מחשבתך למקום של חורבן והרס, כלומר למקומות שאינם קשורים להשי"ת, כי מצב כזה הוא חורבן ממש.

על הקאפיטל 'הודו' (תהלים ק) שאומרים בערב ש"ק לפני מנחה כתקנת הבעש"ט, המלא בשוועות וזעקות על המצוקות, מובא מרבינו הק' שכולו הולך על מיצרי הנפש. שם כתוב 'עיר מושב לא מצאו', כאשר האדם שקוע במחשבות רעות ואינו חושב מהשי"ת אזי הוא לא נמצא ב'עיר מושב' אלא בחורבן, רק כאשר מגיעים ל'יוזרעו שדות ויטעו כרמים' או נאמר 'ויבואו אל עיר מושב' - שכאשר עוסקים בבנין ולא בחורבן, בוריעה ובנטיעה, היינו כאשר נמצאים אצל השי"ת, אצל התורה הק', אצל הצדיקים הק', רק זה נקרא 'עיר מושב', והו נצחיות, זהו חיים אמיתיים, כל רגע שמנותקת מהשי"ת הוא חורבן ומיתה ממש.

וזה, ע"פ האלשיך: 'שלוש פעמים יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך' בוא עם פנים טובות, עם הארה, עם רצון קדוש חדש, ובפרט בהג הפסח שבו יצאנו מ"מט"ש שיערי טומאה. מובא שהאתערות של 'ויצעקו בני ישראל אל ה' היה טוב רק ליציאת מצרים, אבל כאשר הולך ובא קבלת התורה, צריכים התעוררות, כיסופים ורצונות חדשים ונוספים, רצונות של ספירת העומר, רצונות של מתן תורה. עצם ימי הספירה הם רצונות, שהרי לשם כך נתקנו (כמובא בר"ן סוף מסכת פסחים, שמרוב כיסופים לקבלת התורה החלו למנות, וכן בחינוך שטעם הספירה הוא 'כעבד ישאף צל') ויש לבטא את הרצונות בפה; ע"י תורה, ע"י תפילה, ע"י הלימוד בספה"ק, ע"י ליקוטי תפילות, ע"י התבודדות, לדבר להשי"ת: רבונו של עולם עזרני שארצה אותך, שלא ארצה שום דבר חוץ ממך...

(אוסף אמרים אמונה ותפילה מאמר ח')

תספרו חמישים יום

והנה מובא ש"מ"ט ימי הספירה מרמזים על המידות, שהעבודה בהם היא לעבוד על המידות, שכל מהות האדם הן המידות; שלא יהיה לו קפידיא על שום אדם מישראל, ולאהוב את כל אדם ולדון את כולם לכף זכות. והתנא במשנה (אבות ב, ט) אומר: "רואה אני את דברי רבי אלעזר בן ערך שאמר 'לב טוב' יותר מכולם, ו'לב טוב' בגימטריא מ"ט כנגד ימי הספירה (כמובא בספה"ק), כי עיקר העבודה בהם היא להגיע ללב טוב, והוא כלול מכל המידות טובות, ושלמות במידות טובות הוא חלק מהגאולה הפרטית של כל אדם.

(דורשי יהודך רשבי"ק מאמר ח')

רבי שמעון!

תקושתו הגדולה לנסוע לארץ ישראל ולהיות אצל רבי שמעון, ובמקום זה השקיע כל כוחו ומרצו להכניס אמונה ויהדות ויטודי הדת ביהודים, שישארו עם נקודת האמונה ולא יטמעו בין העמים ח"ו, וכך אכן העמיד שם את התורה לשם ולתפארת למשך שנים רבות, מקום של תורה ושל יראי השם באמת.

הוא אכן לא היה בגופו אצל רבי שמעון, אך הוא הגיע אליו! זה נקרא שהיה אצל רבי שמעון! און ער איז 'נישט' געווען ביי רבי שמעון, אבער דאס הייסט 'געקומען' צו רבי שמעון! דאס הייסט געקומען צו רבי שמעון! או ער האט אויפגעשטעלט א נייע דור לעבדות השם יתברך!

וכדי להוציא ערגת כיסופיו לרבי שמעון, הוא חיבר את הפיוט הקדוש "בר יוחאי" אשר כאמור הוא מיוסד על סודות וסתרי תורה מקדושת ומעלת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ואכן השי"ת היה בעזרו שעי"ז נאשר זכרו לעולמי עד ולדורות עולם, עי"י פיוטו המושר בכל תפוצות ישראל בערגה וכיסופין לתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, אליו היה מקושר בכל נימי נפשו...

ומזה נוכל להבין איך מכל מקום בעולם יכולים להתדבק לרבי שמעון, על ידי כיסופין, השתוקקות, התקשרות ואהבה לצדיק, משוררים את השיר שנתחבר על ידי ערגת ותשוקת לב טהור לרבי שמעון, ומתחברים על יד זה בקשר אמיץ וזוקק אליו! שיר המושר כבר מאות שנים בפי ישראל עם קדוש!

זה מבטא השתוקקות לצדיק, וכדבריו הידועים של הבעל שם טוב הק' שאמר: "במקום שמחשבתו של אדם חושב - שם הוא". במקום שאדם חושב ומשתוקק אליו - שם הוא...

חיסון רוחני

ספר הוזהר ירד לעולם לדור שלנו, לדור עקבתא דמשיחא, ואם כן הם דיבורים לנשמות שלנו! דאס זענען ווערטער פאר אונזערע נשמות, וואס אונז דארפן הערן אין אמונה, און קדושה, און חיות דקדושה!

וזה צריך להיות מעשה ההתחדשות שלנו ביום קדוש ונשגב זה, להתחדש בלימוד הוזהר הקדוש, לומר בכל יום לכל הפחות דף אחד מהוזהר הקדוש, דף אחד, מילה במילה, בנועם ומתיקות, זה אורך מידי יום עשר דקות, רבע שעה או אפילו עשרים דקות, אך זה מנחיל קדושה ודעת לנצח נצחים!

דף אחד וזהר הקדוש הוא 'חיסון' ראוי ובריא בשבילנו, להרגיש אורו הבהיר והנך של רבי שמעון בן יוחאי, החיות הקדוש שלו, הנשמה הקדושה של רבי שמעון, האלוקות של רבי שמעון.

וכאמור שהיום הוא יום של ביטחון, לכן עלינו לבקש ולשיח את לבבנו לפני השי"ת שימלא כל משאלות ליבנו לטובה ולברכה, להיושע בכל מילי דמיטב בגשמיות וברוחניות...

כאשר נפשו נכספת לרבי שמעון, ולאחר מכן יצא ממערת הקודש כלעומת שבא.

"ער האט אריינגענומען אין זיך רבי שמעון, געקומען מיט רבי שמעון און אוועק געגאנגען מיט רבי שמעון" - נפשו כלתה בהשתוקקות והתקשרות לצדיק, צדיק גורא ונשגב שיש לו שייכות לכל נשמות ישראל, צדיק אשר כולנו מקושרים אליו בעבותות אהבה, "אונז זענען פארבונדן מיט דעם הייליגן צדיק רבי שמעון".

התקשרות מכל מקום

הנה הפיוט 'בר יוחאי' כולל בקרבן בתים קדושים, הייליגע ווערטער, המיוסדים על סודות קבלה וספירות עליונות בעמקות נפלא, והוא שיר שנתקבל בכל תפוצות ישראל, שיר

היה לו השתוקקות גדולה לעלות לא"י לפקוד את ציון הרשב"י במירון, נשמתו וליבו בערו באש קודש לכך, והוא יצא במסירות נפש ממש לנסיעה ארוכה ממקום מושבו...

שירד מן השמים לכבודו של רבי שמעון, "אז שיר וואס איז אראפ פון הימל פאר רבי שמעון בר יוחאי".

וזה דבר ידוע שמחבר פיוט קדוש זה, המקובל האלקי רבי שמעון לביא זכר צדיק לברכה, באשר שהיה עוסק הרבה בסתרי תורה ודברי תורתו של רבי שמעון בר יוחאי, היה לו השתוקקות גדולה לעלות לארץ ישראל ולפקוד את ציונו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי במירון, נשמתו וליבו בערו באש קודש של השתוקקות לכך, ואודות לכך הוא יצא במסירות נפש ממש לנסיעה ארוכה ממקום מושבו אל עבר הארץ הקדושה, להוציא אל הפועל את תשוקת ותמדת לבבו.

בהיותו על הדרך הוא הגיע למקום ישוב גדול של בני ישראל, זקנים עם נערים, אך לא היה להם מורה דרך שירה להם את המעשה אשר יעשון כדת של תורה, לא היה שם מי שילמוד עם צעירי הצאן ללמדם ארחות חיים, לא היה להם מנהיג ומנהל להנהיגם בדרכי התורה והיראה ולקרבם לאביהם שבשמים.

אזי הוא עשה חשבון לעצמו: 'מי יודע מה חשוב יותר, הרי יש כאן קהילה שלימה של יהודים שאינם יודעים איך להתנהג בדרכי ה'; ומי יודע מה יהיה עם הדור הבא אחריהם, אולי ינטשו לגמרי דרכי היהדות?'

וכך במסירות נפש עצומה הוא ויתר על

יום של בטחון וישועות

'בטחו בה' עדי עד' (יעשיהו כו, ד), כלומר לעולמים. בתיבת 'עד' נרמזו שם קדוש (כמבאר בשעה"כ), והוא 'שם של בטחון', ומובא מהאריז"ל שזה השם מאיר ביום ל"ג בעומר, יום של בטחון.

ל"ג בעומר הוא יום של ישועות, יום בו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות (ש"ע א"ח סימן תצ"ג סעיף ב'), יום של בטחון בהשי"ת, יום בו פועלים ישועות וברכות בעור השם.

הבה נתחזק יחדיו להתחדש במידת הבטחון, שמשמעותה בפשטות הוא שיש לנו בורא גדול מאוד! מיר האבן גאר א גרויסן גאט! אנו צריכים להאמין ולהרגיש שהוא רואה ומשגיח עלינו בכללות ובפרטות והוא בוודאי יעזור וישוע אותנו! לנו ולבנינו, ברוחניות ובגשמיות. אזי וועט זיין!

הרי השי"ת ברוב רחמי וחסדיו היה בעורנו תמיד עד עתה, ובוודאי לא יעזוב חסדו ואמתו מאתנו. ועצם אמירה זו שהשי"ת בוודאי יעזור וישוע, בדרכו והשגחתו, וההרגשה של סמיכה ובטחון עליו לבד, זו לבד ממשיכה את הישועה השלימה.

להשתוקק לנסוע לרשב"י

והאמת הוא כך, שמה שמוטל עלינו הוא ההשתוקקות! איך שנראים ובאיזה מקום שנמצאים, ואפילו כאשר נבצר מאתנו לעלות אל הר ה' והמניעות מתגברות ומשתתחות לאורך ולרוחב, בנסיון למנוע לפקוד מקום אש שלהבת קודש, אתרא קדישא מירון, מקום מנוחת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, בכל זאת מה שמוטל עלינו הוא ההשתוקקות! וואו מישטייט, וואו מישטייט, אט איז א מציאות וואס מען קען נישט פארן צו רבי שמעון בר יוחאי, השתוקקות, השתוקקות! כי הרי זה התכלית הנרצה במקום קדוש כזה, לעמוד אצל רבי שמעון בר יוחאי בבכיות של רצונות וכיסופין, לשוב בתשובה ולהתעלות.

להכניס את רשב"י בתוכנו

סיפר לי הרה"ח רבי הירש לייב ליפל ע"ה על מחזה שהיה עד אליו, כאשר היה פעם במערת ציון רבי שמעון בר יוחאי, היה זה בשעות של אשמורת הבוקר, והנה נכנס יהודי יקר, א ספרדי שער יוד, ובהשתוקקות נמרץ נפל והשתטח על ציון המצויינת והתחיל לזעוק מנהמת ליבו בהשתוקקות וכיסופין: "רבי שמעון, רבי שמעון, רבי שמעון, רבי שמעון, רבי שמעון, רבי שמעון... כך למשך כמה שעות! רבי הירש לייב חשב שבוודאי הלה נצרך לישועה גדולה ותיכף יגמור בקשתו ויבקש רחמים על הדבר, יסיים בתפילה בזכות התנא האלקי, אך לא, הוא עמד במשך כמה שעות

סוף דבר הכל נשמע

ב"ה יום ד' וישב תשמ"א פעה"ק ירושלם ת"ו בב"א

מכתבך הגיעני, ואני עומד לפני התונת בתי תח"י בר"ח טבת בעז"ה, ואינני יכול להתרכז כעת יותר מזה אלא להעתיק לך מה שכתב בספר אילימה מהרמ"ק בשער הנקרא עין כל תמר ה' (פרק י"ד דף מ"ד). וזל"ק מאמצע הפרק:

"ולכך אם יש אדם והוא משובח, כולם יוטפלו אליו ויהיה הוא המהלך ומעלה שירו בראש כל שירה וזמרה, וכולם משועבדים תחת ידו, וכאשר יחסר האדם הזה, כולם בטלים מאותה המעלה המשובחת שהיתה ראויה לרדת אילו עמד אדם שם וכו', כגון שת הנוך מתושלח נח אברהם יצחק ישראל וכל כיוצא. ואפילו בדורות אחרונים כל מי שיהיה מזכך עצמו, שכינה עמו, והיא נוטלת שבה כל התחוננים ושאר כשרי ישראל ותפילתם ועבודתם על ידי הכשר ההוא ראש הדגל... והיינו שפירש בתקונם, שכינה אולא כל ימיה, אי אשכחתי צדיק בעלמא שארי בגויה, ואי לאו, אהדרת לקן ציפור דהיינו מט"ט שר העולם". ע"כ [...]

ואמנם זה פשוט וברור שבענין הקשר לצדיקים, אין בו ענין של עבודה להצדיק ח"ו ח"ו, אלא כענין אהבת התורה ונשיקת התורה, האם זו היא עבודה להספר תורה ח"ו?! אלא הוא שנתן לנו את התורה וברא את העולם ע"י התורה [...]

כן ראה הקב"ה שהצדיקים מועטים עמד ושתלן בכל דור ודור, כי להם היו נשמות מעולם האצילות, והגילוי אלקות שלהם היה עד אין קץ, ומהם מקבלים את האמונה הטהורה והדעת אלקים אשר בתורתו.

יש מאמר זההר שתלמידי רשב"י כשהיו רואים את רשב"י היו רהיטין [רצים] אחריו ואומרים "אחרי ה' אלקיכם תלכו", ע"כ. והכונה בזה היא, שאך מתקרבים אליו יתברך? על ידי שרצים אחרי רבי שמעון...

והכל סובב על כוונה אחת, שהיא מיסודי הדת, שע"י הצדיקים שהשכינה שורה עליהם, על ידם אנו מתקרבים להשי"ת ולתורתו הקדושה. וכל זה בלי שום ספק. ויתר הדברים שנגעת במכתבך - יעזור השי"ת על ידי ראיית פנים בפנים ושלום.

יעקב מאיר שכתער

מכתבים ממור"ד
בעניני רחוקים

על ידי דאזתקנישו להילולא דרבי יודא

מעמד

ההוללה

המורכזית

בראשות מור"ד הגה"צ
רבי יעקב מאיר שכתער שליט"א

ביום שני ליל ל"ג בעומר בשעה 9:00
רחוב שמואל הנביא כיכר זקס - ירושלים

אשרינו מור טוב חלקנו בהילולא דרבי יודא

עדכונים מדוייקים ניתן לשמוע ב'קול אודיע אמונתך': 08-3020-666

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מור"ד שליט"א

ית"ש, יש להשי"ת צער גדול מזה, וזה על דרך שכאשר אדם מאבד דבר-מה מרכושו יש לו צער גדול הגם שיש לו עוד חפצים יקרים וחשובים אף יותר מהחפץ שאבד, וכאשר הוא מוצא את אבידתו הרי הוא שמח בחפץ זה ביותר, ועד"ז יש לומר, שאצל השי"ת יש כביכול שמחה גדולה מאוד דייקא מהרחוק כשחפץ להתקרב ולשוב אל ה' ולהתרפא מחליו הרחוק, וזה "שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו", דיש בחינה מסוימת שהרחוק קודם, כי הקב"ה חפץ להושיעו, לקרבו ולרפאותו.

סיפר לי אבי מורי עליו השלום, כי לפני כחמישים שנה הכיר יהודי בשם ר' רפאל כהן ע"ה. פעם אחת נודמנו שניהם יחדיו בקבר שמעון הצדיק בירושלים ואמר שם ר' רפאל 'ליקוטי תפילות, ותוך כדי אמירתו הגיע לפסוק "שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו", ועלה ברעיון לבו, הנה הרחוק כתוב כאן לפני הקרוב, ומיד קרא בהתרגשות: אם כך הרי שאני קודם!...

ויתכן לבאר דכשאדם מתרחק ח"ו מהשי"ת וכאילו שנאבד והתנתק ממנו

שלום לרחוק - ורפאתיו

ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

ניצוץ אחד!

"מאן דאיתפרש מרשב"י כאילו איתפרש מכולא" - ומכלל לאו אתה שומע שהדבוק ברשב"י דבוק בהשי"ת!